

Harmincnyolc év hivatalban

Kormánykitüntetést kapott a nyugdíjba készülő személyzeti csoportvezető

A nyolcvanas évek végén történt, még a „tanácsi világban”. Egy rendezvény előtt várakoztunk a palotai városházán. Odajött, zakóm hajtókájáról levette az aprócska jelvényt, a város címerét. A régi. Kicsit megtörölgette, kifényesítette, visszatűzte. Így szebb, mondta, s mosolygott.

Bálványossy Ervinnét, a várospalotai polgármesteri hivatal személyzeti és oktatási csoportvezetőjét Szent István ünnepén Göncz Árpád a Magyar Köztársaság Bronzkeresztjével tüntette ki.

„Nagyon meglepődtem, mert nagyon nem tudtam róla. Főnökeim, kollégáim titokban intézték az egészet.”

Személyenként húszoldalmi adat

A hivatalban csak úgy ismerik, „a Bálványossy Irénke”. Egyszer valaki, hóbortos angolságtól felindulva elkezdte „Ájrínkának” szólítani, nem túl nagy sikerrel. 1958. március 1. óta dolgozik az államigazgatásban. Harmincnyolc éve. Kicsit zavarba hozza a kérdés, ennyi idő után sem várt ő valamilyen elismerést. Nem ezért teszi, amit tesz. A munkáért megkapja a fizetést. A kitüntetéseket 1990-tól pedig egyre ritkábban osztogatják.

„Az egészségügyi osztályon kezdtem, adminisztrátorként. 1966 után a titkárságon dolgoztam, 1971-től vagyok személyzeti és oktatási csoportvezető.”

Ő lenne az, aki a hivatalban – hivatalból – mindenkiről mindent tud. Ez nem olyan súlyos teher, ez a feladat. Mondja, csak így lehet a munkatársakról reális képet alkotni, megismerni őket.

„A régi személyzeti anyagokat már nem használjuk. Most

Bálványossy Ervinné: „Főnökeim, kollégáim titokban intézték...”
Fotó: Áfrány

úgy kell hívni: közszolgálati alapnyilvántartás. A Belügyminisztériumban fut össze minden, ott gyűjtik az adatokat, statisztikákat a polgármesteri hivatalokról. Létszámokról, képzettségekről, illetékekről. Már személyre szóló kódokkal dolgozunk, név szerint senki sehol nem szerepel.”

Nem változtak az önéletrajzok

A személyi adatlapok a rendszerváltás előttihez viszonyítva is hosszabbak lettek. (Pedig emlékezzünk csak, az sem volt ám akármilyen, amikor a sillabuszon részletesen firtatták, például ki merre járt külföldön, felmenők, ősök mozgalmi kitüntetései, párttagság – s hasonló, az államigazgatási munkában elengedhetetlen adatok...) Mostanság a közszolgálati jogviszony létesítéséhez több mint

húszoldalas passzust kell kitölteni.

„Talán lehetne egy kicsit egyszerűbb is, de ez mind a köztisztviselőkről szóló törvény következménye. Politikai hovatartozásról 1990 óta nem érdeklődünk. Akkor minden ilyen jellegű adatot kivettünk a karnokból. Felajánlottuk a kollégáknak, ha valaki az önéletrajzán változtatni kíván, megteheti. Senki sem élt a lehetőséggel.”

Önmagát is beiskolázza

A hivatalban sokan tanulnak tovább. Mert a végzettség a munkakör betöltéséhez szükséges, vagy mert olyanok az illető képességei, hogy egyre komolyabb feladatokat érdemes rábízni.

„Az irodavezetők javasolják a munkatársakat a továbbtanulásra, a jegyzővel egyeztetve.

A Magyar Köztársaság Bronzkeresztje

Aztán kezdődik az én feladatom. Csak egyetlen példa: az Államigazgatási Főiskola valamikor ingyenes volt. Ma egy év százezer forintba kerül. S ez nagyon sok pénz. Gyakran bekopognak hozzám, a beiskolázásnál ha lehet, gondoljak rájuk is.”

Önmagát is többször „betervezte” a továbbtanulásra. Hoszszan sorolja a különböző tanfolyamokat.

A hivatalba érkező ügyfelekkel elvileg már nincs kapcsolata. A gyakorlat más, még mindig megkeresik. Főleg szociális kérdésekben, segélyekért.

Bálványossy Ervinné nyugdíjba készül. Nem kellett volna menni, saját döntése volt. Az utódját már megtalálta. Jövőre már nem viszi haza a munkát, az iratkötegeket. Személyi adatok helyett az unokák kerülnek a középpontba. S talán majd valaki más fényesíti ki az aprócska jelvényeket is...

Á. J.